

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

conualeceret, viguisse illud oppidum : quomodo supra
Duismariam diu floruit ingens ciuitas Mekelenborg, un-
dè principibus remansit titulus usq; ad nos: Vrbis autem
per exigua sunt vestigia, cum tamen ecclesias & aliquot
habuerit monasteria : quod in Sowndalia commemor-
uimus : Nunc quod ad Holsatiam pertinet, hanc expe-
ditionem attigimus, cui aderat primus Adolphus: ut quid
illi rerum fuerit in prouincia, cum primum intraret, in-
telligamus. Vixit autem hic Adolphus usque ad septi-
mum annum Imperij sub Lothario, hoc est, per annos
XVII. in Holsatia, moriensq; filium reliquit Adol-
phum : nam alter ex filiis Hartungus in expeditio-
ne militari sub rege Romanorum cecidit in Bohemia.
Nunc interposita huic comitis mentione de Holsatia,
ad Henricum Romanorum regem, a quo digressum,
reuertamur.

CAPUT XXX.

Annus erat post mille ac centum septimus, cum
Henricus Natale Domini Ratispona celebravit,
presentibus legatis sedis apostolicae domini Paschali:
cuius aduentum aliquandiu apud Augustam Vindelicor-
um, nunc Sueorū, Henricus expectauit. Ille vero su-
rum consilij proteruiam, ut illi vocabant, Teutonicorum
declinans, maximè propter seditionem quendam tumul-
tum, qui sibi Verona manenti dudum occurrerat, sug-
gerentibus quibusdam, quod non facilè Teutonicorum
natio decretum illud recipiat, quod quamlibet ecclesia-
sticā inuestiturā de manibus laicis vetat accipere: necno
& animosum cor regis adolescētis, quod nōdūm p̄ omnia
dominico iugo sit habile: Hac, inquam, multaq; id genus
percepta, vir Dei considerans, necdūm sibi ostium Ger-
manicis in regionibus apertū esse cū gemitu pronunciāt,

pt.

professionem suam cum Hispaniarum legatis per Burgundiam in Gallias cōuertit, & Dominici Natalis gaudium sua præsentia Cluniacensibus multūm ampliavit: Inde secedens ab vniuersis finiū illorum ecclesijs, vt verē Christi discipulus, & Petri successor, Christiq; vicius, & apostolorū imitator, ingēti honore suscipitur, digna reuerētia pertractatur, non aliter q̄ legifer de cālo missus auditur. Sic igitur p mēses aliquot, vt fidelis dispensator & prudēs, quotidiana solicitudinem omniū ecclesiārū gerēs, tandem circa Ascensionē Dominicā conciliū nō contemnendū apud Trecas celebravit: vbi inter multa, que pro tempore & necessitate corrigenda erāt, emēdauit: Sententiā de libera pralatorū electione, & de coērcenda laicorū in ecclesiasticas dignitates præsumptione, iuxta suorū decreta prædecessorū pmulgavit. At rex Henricus, per uagatis Saxoniae finibus, post Paschale festū Moguntiae conciliū atq; conuentū habuit, eidem se vicinum, non tamen præsentē exhibuit, cū nonnullis episcopis, & optimatibus: cum quibus inito consilio, legatos honorabiles ad apostolicum pastorem transmisit: per quos tam ipſi, quam vniuersae synodo potestatem constitendorum episcoporum priuilegij apostolicis, Karolo Imperatori, atq; nonnullis successoribus concessam, intimari curauit: super qua quidem quæstione integrū annum illi pontifex, vt veniret, & coram synodo causam faceret examinari, indulſit. Tūc quoquā nonnullos pontifices, qui concilio Moguntino interfuerāt, ab exequitione papa suspendit: quos tamen non multò pōst, ratione redditā, satisfacientes clementer absoluit. Rursus verō necdū humilitatem, quam quæſuit, in cordibus Germanorum inuenire se questus, Alemanos nequaquam vt proposuit visitare, sed Italici se finibus

continere decreuit. Rex verò cum Bauaris Ratifona colloquium habuit, atq; expeditionem in Flandriam facere cum illis deliberauit.

CAPVT XXXI.

Quocircà Octobrem ingressus cum expeditis militibus, magna quidem incommoda provinci intulit, Roberto iniuriam propulsante: sed tamen sua magno suo lucro in propria breui est regressus. Res in curiam proximam discutienda est delata. Proximo anno, qui fuit octauus post centum ac mille, Moguntia peracta solennitate Dominici Natalis, tractata est causa Roberti Flandrensis, & rediit in gratiam regis. Pannonij autem, hoc est, Vngari de regno contendentes binos habuere: Colomannus rex erat: alius frater ducatum sub rege ad ministrabat, nec eo contentus, regni cum fratre gubernacula depositus: & dum inhiat regno, pariter amisit ducatum. Is ad Henricum querelū plenus ascendit, obtestans ut iniuriam suam armis secum vindicare contendat, quod idem quoquè Colomannus Romanorum finibus grauis immineret. Rex facile in sententiam pertrahitur: Grauem in eam expeditionem duxit exercitum. Sed ea fuit hostium preparatio, ut nihil proficeret, sine magno fructu, non minimo detrimento, reduxit copias. Qui proximus erat annus, conuentus habuit principum Moguntiae: indè tamen translatum in Francordiam. Ibi Sigefridus comes, q; Henrico Lotharingo iam in gratiā recepto, de rebellione noua verbum fecit, in carcerem episcopo Heripolensi traditur custodiendus: Indè Poloniā tributa negantē, magno armorū ingressus apparatu, satis coegit ad pendenda, de quib; addubitauerant, tributa: Sed in ea expeditione dux Bohemiæ regi militans, clām occiditur: Ditionē inuadum

eius nec
regno r
dito ag
tur: Qu
ga, host
Ratipo
in Italia
expedit
quisē à
compon
deuotio
subduce
dicitur:
ci. Rex
Trident
omnia, v
ri sapien
ti. Scotti
diu doce
mbebat
bus libri
parū a
sum & e

D
riam vin
aliquan
sistere ne
est futu
misit. S
& iume

